

ของบริษัทเงินทุน คาร์เธียร์สต์ จำกัด ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ และ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ และเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๒ โจทก์ได้รับโอนทรัพย์สินของบริษัทเงินทุน คาร์เธียร์สต์ จำกัด มาเป็นของโจทก์โดยถูกต้องตามกฎหมาย จึงทำให้โจทก์ได้รับมาซึ่งสิทธิเรียกร้องของบริษัทเงินทุน คาร์เธียร์สต์ จำกัด ที่มีต่อจำเลยทั้งสี่ หลังจากที่โจทก์ได้รับโอนสินทรัพย์ดังกล่าวมาแล้ว โจทก์ได้ติดต่อทวงถามไปยังจำเลยทั้งสี่หลายครั้ง แต่จำเลยทั้งสี่ก็เพิกเฉย โจทก์จึงได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสี่ให้ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็นเงินจำนวน ๕๔,๑๕๓,๑๕๒.๑๕ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ ๒๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้น ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยได้โต้แย้งบทบัญญัติของกฎหมาย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ รวมสองประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่ง พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ โดยให้เหตุผลว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ (บสท.) มีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ ทำให้สินทรัพย์ด้อยคุณภาพหรือสิทธิเรียกร้องในคดีที่รัฐหรือกองทุนฟื้นฟูธนาคารแห่งประเทศไทยถือหุ้นเกินร้อยละ ๕๐ ของหุ้นทั้งหมดต้องโอนเข้า บสท. ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ส่วนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพอื่น ๆ ที่รัฐหรือกองทุนฟื้นฟูธนาคารแห่งประเทศไทยไม่ได้ถือหุ้นเกินร้อยละ ๕๐ ต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงจะโอนเข้า บสท. ได้ มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ทำให้ลูกหนี้เสียสิทธิเข้า บสท. เป็นการเลือกปฏิบัติ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ประเด็นที่สอง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ โดยให้เหตุผลว่า หนี้ของจำเลยก่อขึ้นครั้งแรกก่อนปี ๒๕๔๐ ภายหลังมีพฤติการณ์อันเป็นเหตุสุดวิสัย ทำให้จำเลยพ้นวิสัยที่จะชำระหนี้ได้ และจำเลยได้รับความคุ้มครองสิทธิ ไม่ตกเป็นผู้ผิดนัด และให้พักหนี้ชั่วคราวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๒๐๕ และมาตรา ๒๐๕ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ รับรองไว้ การที่โจทก์ได้ฟ้องให้จำเลยชำระหนี้ในคดีนี้เป็นการฟ้องการพิจารณาพิพากษาโดยใช้สิทธิ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ เพราะเป็นการใช้อำนาจเพื่อประโยชน์แก่คนส่วนน้อย แต่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้รับความคุ้มครอง จึงเป็นการเลือกปฏิบัติ การใช้สิทธิฟ้องร้อง พิพากษา และการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐

ข้อพิจารณาเบื้องต้น ข้อโต้แย้งของจำเลยเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๒๖๔ “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความ
โต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ
ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นเช่นนั้น
ตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับ
การวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ทันทีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษา
ของศาลอันถึงที่สุดแล้ว”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อโต้แย้งของจำเลยซึ่งเป็นคู่ความในคดีนี้ได้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัท
บริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เนื่องจาก
มีการเลือกปฏิบัติและหนี้ย่อยคุณภาพของลูกหนี้ไม่สามารถโอนเข้า บสท. ตามเงื่อนไขของกฎหมาย
และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔
และมาตรา ๒๐๔ กรณีโจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระหนี้ในคดีนี้เป็นการใช้สิทธิโดยไม่มีอำนาจฟ้องและ
เลือกปฏิบัติ บทบัญญัติของกฎหมายที่ให้สิทธิโจทก์ฟ้องจำเลย จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และ
มาตรา ๓๐ ข้อโต้แย้งของจำเลยจึงเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

เนื่องจากจำเลยโต้แย้งเกี่ยวกับพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ไม่ชอบด้วยบทบัญญัติ
ของรัฐธรรมนูญ และอำนาจฟ้องของโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยตามคำโต้แย้งของจำเลยสองประเด็น คือ

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ประเด็นที่สอง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐
หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๓ “อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

มาตรา ๓๐ “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ บัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา ๓๑ “บสท. จะรับโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์อื่น นอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ก็ได้ แต่ต้องเป็นสินทรัพย์ที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) ที่มีอยู่ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ เฉพาะที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกันการชำระหนี้

(๒) เป็นสินทรัพย์ที่มีลูกหนี้เป็นนิติบุคคลและมีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ตั้งแต่สองรายขึ้นไป ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์ความเป็นลูกหนี้ในฐานะผู้ค้าประกันด้วยหรือไม่ก็ตาม

(๓) มูลค่าของสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามบัญชีของทุกสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ รวมกันสำหรับลูกหนี้แต่ละรายเป็นจำนวนเงินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป และ

(๔) สินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้นยังมิได้มีความตกลงเป็นหนังสือปรับโครงสร้างหนี้ใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมีได้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลมีคำสั่งให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายแล้วก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

ในการรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะกำหนดให้รับโอนเฉพาะสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) หรือสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๓) และ (๔) ซึ่งเปลี่ยนไปเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) ในวันหรือก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับก็ได้”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๕๕ “เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้น เกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลใดตามกฎหมายแพ่ง หรือบุคคลใดจะต้องใช้สิทธิทางศาล บุคคลนั้นชอบที่จะเสนอคดีของตนต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายนี้”

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๑๕๔ มาตรา ๒๐๔ มาตรา ๒๐๕ และมาตรา ๒๑๕ บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา ๘ “คำว่า “เหตุสุดวิสัย” หมายความว่า เหตุใด ๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดี จะให้ผลพิบัติก็ดี เป็นเหตุที่ไม่อาจป้องกันได้แม้ทั้งบุคคลผู้ต้องประสบหรือใกล้จะต้องประสบเหตุนั้น จะได้จัดการระมัดระวัง ตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น”

มาตรา ๑๕๐ “การใดมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นการพันวิสัย หรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การนั้นเป็นโมฆะ”

มาตรา ๑๕๔ “ด้วยอำนาจแห่งมูลหนี้ เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิจะเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ อนึ่ง การชำระหนี้ด้วยงดเว้นการอันใดอันหนึ่งก็ย่อมมีได้”

มาตรา ๒๐๔ “ถ้าหนี้ถึงกำหนดชำระแล้ว และภายหลังแต่นั้นเจ้าหนี้ได้ให้คำเตือนลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้อย่างไม่ชำระหนี้ไซ้ ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดนัดเพราะเขาเตือนแล้ว

ถ้าได้กำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทิน และลูกหนี้มิได้ชำระหนี้ตามกำหนดไซ้ ท่านว่า ลูกหนี้ตกเป็นผู้ผิดนัดโดยมิพักต้องเตือนเลย วิธีเดียวกันนี้ท่านให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า ก่อนการชำระหนี้ซึ่งได้กำหนดเวลาลงไว้จากจำนวนนับได้โดยปฏิทินนับแต่วันที่ได้บอกกล่าว”

มาตรา ๒๐๕ “ตราบใดการชำระหนี้ที่นั้นยังมีได้กระทำลงเพราะเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งซึ่งลูกหนี้อย่างไม่ต้องรับผิดชอบ ตราบนั้นลูกหนี้อย่างหาได้ชื่อว่าผิดนัดไม่”

มาตรา ๒๑๕ “ถ้าการชำระหนี้กลายเป็นพันวิสัยเพราะเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ที่ได้ก่อหนี้ และซึ่งลูกหนี้อย่างไม่ต้องรับผิดชอบนั้นไซ้ ท่านว่าลูกหนี้เป็นอันหลุดพ้นจากการชำระหนี้ที่นั้น

ถ้าภายหลังที่ได้ก่อหนี้ขึ้นแล้วนั้น ลูกหนี้กลายเป็นคนไม่สามารถจะชำระหนี้ได้ไซ้ ท่านให้ถือเสมือนว่าเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้การชำระหนี้ตกเป็นอันพันวิสัยจะนั้น”

พิจารณาแล้วเห็นว่า

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ ว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำในประเด็นเดียวกันอีก

ประเด็นที่สอง รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ เป็นบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง รับรองสิทธิของบุคคลว่า เสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน วรรคสอง ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน วรรคสาม การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องต่างๆ รวมทั้งฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม จะกระทำมิได้ และวรรคสี่ มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่นย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม เมื่อพิจารณาประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ซึ่งกำหนดหลักการใช้สิทธิของบุคคลทางศาลกรณีมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้น และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ บัญญัติให้เจ้าหนี้ย่อมมีสิทธิจะเรียกให้ลูกหนี้ชำระหนี้ได้ตามอำนาจแห่งมูลหนี้ และมาตรา ๒๐๔ บัญญัติเกี่ยวกับลูกหนี้ผิดนัด เพราะเจ้าหนี้ได้ให้คำเตือนลูกหนี้แล้ว และกรณีกำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทิน และลูกหนี้มิได้ชำระหนี้ตามกำหนด ลูกหนี้ตกเป็นผู้ผิดนัดโดยมีต้องเตือนเลย จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ เป็นการใช้สิทธิทางศาลของกลุ่มความตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ และเป็นบทบัญญัติทั่วไปใช้บังคับกับทุกคน มิใช่ให้สิทธิเฉพาะบุคคลบางกลุ่มหรือเฉพาะคนกลุ่มน้อย แต่คนส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้สิทธิได้ เหตุผลที่จำเลยโต้แย้งว่า มูลหนี้ของจำเลยเกิดขึ้นก่อนปี ๒๕๔๐ เนื่องจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ ทำให้จำเลยพ้นวิสัยที่จะชำระหนี้ จำเลยได้รับความคุ้มครองสิทธิไม่ตกเป็นผู้ผิดนัด และได้พักหนี้ชั่วคราวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๒๐๕ และมาตรา ๒๑๕ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ รับรองไว้ บทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นเรื่องที่จำเลยสามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในศาลและเป็นดุลพินิจของผู้พิพากษาซึ่งมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย การที่โจทก์ยื่นฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ จึงเป็นการใช้สิทธิของโจทก์ตามกฎหมายที่ให้อำนาจไว้ไม่มีประเด็น

ที่กระทบต่ออำนาจอธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ หรือทำให้โจทก์ จำเลย ไม่เสมอกันตามกฎหมาย หรือได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกัน หรือมีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล สถานะทางเศรษฐกิจหรือสังคมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐

นายสุธี สุทธิสมบุรณ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ